

der staar, at Jernbanerne skulle være færdige til en vis Tid, men sæt nu, at det ikke sker, og der er nogen Udsigt til, at det ikke sker, hvad er saa Skylden deri Andet end det, at den høie Regjering ikke vilde modtage en Bevilling paa Finantsloven i rette Tid, det er den første oprindelige Skyld dertil. Vil det ærede Medlem da bestride, at naar vi vedtage, f. Ex. for at blive ved det, jeg er ved, en Lov om Jernbaner, som skulle være færdige til en vis Tid, da kan det stille sig saaledes, at man under Behandlingen af Finantsloven siger, vi have ikke Raad til at give Penge ud i dette Diemed paa denne Tid. Jeg tror ikke, det kan bestrides, at Sligt kan blive Tilfældet, og saaledes forholder det sig med alle Love som fordrer Penge til Sværfsættelse, men dermed er det ogsaa givet, at Finantsloven har Overherredømmet over alle andre Love, thi ellers har Voteringen overhovedet Intet at betyde. Jeg tror imidlertid, at det er for megen Betydning, det ærede Medlem har tillagt mine Ytringer. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) er i Dag blevet betegnet som et Slags Barometer, og nogen Tid før, jeg endnu havde udtalt mig, har han sagt, at han var mod et Forslag om Lønningsforhøielse paa Finantsloven, hvilket i hans Dine vilde være meget farligt. Det ærede Medlem har hævdet, at han var mod et saadant Forslag paa Finantsloven, og at det kunde være, at der kunde komme Hindringer i Veien for dets Vedtagelse; det maa da være det andet Thing, til hvilket han har sigtet, og det var kun, da han saa stærkt havde fremfat den Paastand, at dette Forslag ikke havde sin Plads paa Finantsloven, at jeg i Modsetning dertil fremkom med min Paastand, at det netop havde sin Plads paa Finantsloven. Det ærede Medlem for Lhisted Amts 3die Valgkreds (Bagger) har sagt, at det ikke blev fremhævet i Dagene mellem den 21de og 23de Februar, at vi ikke vilde have denne Lov af den Grund, at den ikke var kommen paa Finantsloven; men der fremkom jo ingen Paastand om, at den ikke havde hjemme paa Finantsloven, og man behøver virkelig ikke at modbevise en Paastand, saa længe den ikke er fremkommen; først da den fremkom fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) var det, at jeg udtalte dette, at jeg fandt, at den rettest hørte hjemme paa Finantsloven. Det er Forklaringen til de Udtryk, som jeg brugte den Dag, og som flere Gange ere bleve fremhævede her, endog saa af den høitærede Finantsminister. Det er blevet sagt, at vi havde ingen anden Vej at kunne gøre den Uret god, som vi have begaaet ved at forkaste Regjeringens Lovforslag, end at vi netop maatte komme med et Forslag paa Finantsloven, men at Flertallet i og for sig ikke brød sig om, enten Lønningsloven kom paa Finantsloven eller som særlig Lov. Han har imidlertid sagt, hvad ogsaa er Tilfældet, at jeg som enkelt Medlem har hævdet, at det ikke var min Betragtning deraf; det er det

heller ikke, jeg skal gjentage, at jeg fremdeles maa mene, at Lønningsstillaget rettest har sin Plads paa Finantsloven. Den høitærede Finantsminister søgte vel at fralægge sig al Skyld for den nuværende Situation, men jeg tror i Grunden ikke, at han kan gjøre det. Han har vel sagt i det andet Thing, at han ikke af doktrinar Formalisme vilde umuliggjøre, at Forslaget paany kunde komme til Behandling; men hvorfor har den høitærede Finantsminister ikke, da der reiste sig vægtige Stemmer om, at det var en meget stor Realitet, der her var Tale om, at det endog saa vilde føre til, at Folkethinget fik Overherredømmet, da bestemt sagt og erklæret, at det var der jo ikke Tale om, her var kun Tale om en Form? Det gjorde han ikke lige over for disse stærke Realitetsgrunde. Jeg finder det i Dvrigt meget underligt, at man paa den ene Side siger: Gud bevare Folkethinget fra, at det skulde forkaste Lønningsloven af formelle Grunde, og paa den anden Side hævder for sit eget Vedkommende, at man har Lov til at gjøre det Samme paa Grund af konstitutionelle Principer. Deri finder jeg ikke den allerbedste Dverensstemmelse; jeg synes, at, hvad man ikke selv vil gjøre, skulde man heller ikke fordrer af Andre. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds har i Dag talt om en Synd imod de Paagjældende; men han har jo selv været med til at begaa denne Synd. Han stemte ikke imod, men lod være at stemme; men havde hele Thinget ladet være at stemme, saa havde de Paagjældende ingen Lønningsforhøielse faaet. Jeg forstaaer ikke rettere end, at det, som man selv gjør, skulde man dog undlade at tale om er en saa forstræffelig Synd, med mindre man samtidig dermed selv erkjender sin Brøde. Jeg kan altsaa ikke finde, at den høie Regjering er uden Skyld; thi har den, som sagt, da disse stærke Realitetsbetragtninger kom frem, hævdet, at her var kun Tale om Former? Det er min fulde Overbevisning, at den høitærede Regjering vilde have været i Stand til at føre Forslaget igjennem. Har man sagt paa det andet Steb, at af vigtige konstitutionelle Hensyn kunde man ikke gaa ind derpaa, og saa vigtige vare de endog saa, at Lønningsforslaget hellev maatte falde, end at man skulde gjøre det,— hvorledes vil man da fordrer af Folkethinget, at det skal tilføi sætte de samme konstitutionelle Hensyn, det Thing, som dog bør have den overveiende Indflydelse paa Finantslovens Udseende. Den høitærede Finantsminister talte nok om, at Finantslovens Behandling vilde være Nar, dersom vi skulde drage alt for Meget ind paa Finantsloven; men det forekommer mig ogsaa, at han gik ud fra den Forudsætning, at det andet Things Stilling til Finantsloven var ganske den samme som dette Things, hvad den jo, som bekendt, ikke er efter Grundlovens §§ 48 og 49. Dersom Regjeringen vilde have støttet den Stilling og givet Løfte om at føre det igjennem paa Finantsloven,